HET FRANÇAISETJE

Oorspronkelijke Schets

door: CISSY VAN MARXVELDT

Op een Vrijdagmiddag was het, dat ik in het huis tegenover ons twee groote koffers zag binnen-jouwen en een mand. Dien dag was de voorkamer schoongemaakt en het zijkamertje er naast. Er heerschte even wel zoo'n chronische schoonmaakwoede in het huis tegenover ons, dat ik er niet op gelet had. Maar nu combineerde ik: de koffers, de mand, schoone gordijnen, een uitgehaald bed vóór het raam van het zijkamertje — er zou natuurlijk iemand en pension komen. En omdat onze straat doodend was van eentonigheid en verveling, waren de toebereidselen in het huis tegenover ons van een merkwaardig gebeuren. Toen mijn man 's avonds thuiskwam, zei ik:

„Spriet," — mijn eega was lang, en heel dun — „Spriet, er komt iemand tegenover ons wonen."

„Er wònen toch al menschen," zei Spriet.

„Hè, wat ben je altijd onbegrijpelijk," snauwde ik. „Ik bedoel natuurlijk, dat er iemand en pension komt."

„Vrèeselijk," zei Spriet.

„Niets interesseert je ook," snauwde ik weer.

„Schaap," zei Spriet.

Er kwam even een benauwd stilzwijgen. Spriet sneed met veel zorg het vleesch voor, ik trappelde een fanfare tegen Katrien's pas gladgewreven tafelpoot.

„Ziezoo Dik, hou-je bord maar eens bij," zei Spriet dan vergenoegd. — Ik was niet dik, maar Spriet noemde me zoo, omdat hij nooit 'n grappigheid over zijn kant kon laten gaan, zonder er ook zelf een te verzinnen. Omdat ik hem Spriet had gedoopt, noemde hij mij Dik. Ik berustte er in — mannen hebben nu eèn keer malle eigenaardigheden.

„Zou het een dame zijn?" vroeg ik, door de andijvie weer in mijn humeur gebracht. — „Wie?" — Ik trok mijn wenkbrauwen op. „Die tegenover ons komt wonen."

„Ik hoop voor jou, dat het een heer is." — „Waarom?" —

„Moet dunkt me interessanter zijn." — „Dus jij hebt liever een dame?" vroeg ik hem. — „Spreekt vanzelf," zei Spriet bedaard. — „Je bent een keurig exemplaar," snibde ik. Spriet kon me altijd zoo geweldig uit mijn humeur brengen. — „Ik kom er tenminste eerlijk voor uit."

„Och," zei ik smalend. — 'k Wist niets beters te zeggen, en 'k vond de andijvie niet lekker meer. Maar dan lichtte Spriet zijn glas water op, dronk me toe.

„Op den heer tegenover ons Dikke."

„Je moet geen heer zeggen, als je dame meent, valscherd," zei ik. En ik was blij, dat ik toch het laatste woord gekregen had. — Den volgenden dag toen ik op het balcon de geraniums begoot, werd in het zijkamertje tegenover ons het raam hoog opgeschoven. Ik bleef aan het gieten, een straaltje water liep over de bakken naar beneden. Dan, roets, werden de steeds zoo hermetisch-gesloten gordijnen van de voorkamer van elkaar getrokken, en de balcondeuren opengegooid. Ik keek uit in de straat — gooide een steelschen blik naar de open balcondeuren, zag nog een klein, heel tenger figuurtje verdwijnen. — „Een dame," dacht ik. „Ik zeg niets aan Spriet." — Maar toen die kwam koffiedrinken, zei hij:

„En Dik, heb je je overbuurman al bewonderd?"

„'t Is een buurvrouw."

„Wat ben ik toch een gelukkige kerel," zei Spriet. „Hoe zag ze eruit?"

„O, gèen figuur. Mager, dun, net als jij, en klein — je stapt zoo over haar heen."

„Ontzag'lijk aardig," vond Spriet. „Ik houd wel van vrouwen, waar je overheen kunt stappen. 'k Zou 't bij jou niet kunnen doen Dik."

„Gelukkig niet."

„Hum," zei Spriet.

's Middags werd een groot porceleinen bord aangespijkerd op de deur tegenover ons, naast het bescheiden porceleintje, dat me reeds zooveel maanden eentonig had aangestaard.

Ik kon niet lezen wat er op stond, en ik wou het Spriet niet vragen, maar natuurlijk het eerste wat hij zag, toen hij 's avonds langbeenend binnenstapte, was het bord.

„Zoo, zoo" zei hij, zijn valkenoogen half dicht. „De jongedame heeft een naambord." Hij las: „Eugénie Gailleron. Dik, vrouw, een Française. Wat 'n bof. Interessante typetjes die Françaises. En wat een naam. Eugénie -ie - ie."

„Echt zoetekoekachtig," zei ik.

„Jalousie de metier — wat word ik al Fransch hè? Nee kind, daar kan jouw burgernaampje 't niet bij halen."

„Dank je." — Ik wist nooit, wanneer Spriet in ernst was of me plaagde. Hij zei, dat het een gebrek in mijn karakter was — en een lastig gebrek was het zeker.

„Ik zou die demoiselle wel eens willen zien."

„Ga er heen."

„Nou . . . den eersten avond."

„Nu denk je zeker, dat je aardig bent."

„O nee," en dan met een kneep in mijn kin, „Vrouwtje." Toen raakte ik wat verzoend met het Françaisetje, liet zijn:

„Ik zou misschien nog wat les bij haar kunnen nemen," als ongehoord voorbijgaan.

* * *

Het Françaisetje woonde al een maand tegenover ons. Ze gaf lessen. We hadden eenige keeren advertenties van haar in de krant gezien: Eugénie Gailleron donne des leçons françaises. En steeds smulde Spriet aan den naam Eugénie Gailleron. Ze bleef onbewust de oorzaak van ontelbare kibbelpartijtjes; stond ze op het balcon, dan stond Spriet achter in de kamer en zong met de hand op zijn hart: „O belle Eugénie, Eugénie la douce" — en meer van dien onzin; zat ze voor het raam, dan zat hij op het balcon en maakte opmerkingen: „Och, nu schrijft ze een brief. Aan huis zeker — kleine pootjes heeft ze. Pauvre petit enfant. Zielig toch voor zoo'n lief kleintje hè Dik."

„Kindje, ze is wel vèèrtig," vinnigde ik terug.

„Hoogstens twee en twintig Dikkie-mijn," zei Spriet onbewogen.

„Een man kan nooit van een vrouw den leeftijd raden. Daar is hij te blind voor."

„Te vèrblind," zei Spriet vriendelijk.

En een keer zei ik: „Wat word-je toch drakerig van louter verveling, als je in zoo'n stille straat woont."

Spriet vond dat: „Juist opgemerkt."

'Ze had niet veel lessen — af en toe zag je een jongen met boeken onder zijn arm aanbellen, of een H.B.S.-kind, soms ook een paar niet meer jonge dames. Toen het zomer werd zat ze met haar leerlingen op het balcon, en sommige van de zoete, muzikale zinnen woeien over de straat tot ons heen — af en toe klaterde haar lach op de mooiste, liefste lach, dien ik ooit heb gehoord.

Natuurlijk merkte ook Spriet dien lach op.

„Hoor je 't Dik. Ze lacht een gamma. Zeldzaam charmant. Dat is wat anders dan onze degelijke Hollandsche vroolijkheid, ha ha ha — ho-ho-ho."

„Maar ze is slordig," zei ik. „Ze trekt altijd haar gordijnen scheef op. En wat is ze leelijk."

„Kind, wat heeft dàt er nu mee te maken?" vroeg Spriet met zijn soms onduldbaren quasie-ernst.

Na de lessen ging ze vaak uit; eerst hoorden we dan de deur piepen van het huis tegenover ons, en op hooge hakjes kwam ze trippelend naar beneden, tenger, eenvoudig, bekoorlijk.

En soms vond ik haar zoo zielig van altijd alleen-zijn, dat ik ronduit kon zeggen tegen Spriet: „Wat is ze toch interessant om te zien." Natuurlijk dàn zweeg Spriet.

Ik kon me niet voorstellen hoe het huis tegenover ons geweest was zonder het Françaisetje — ze bracht er leven aan, en licht en kleur. Op een tafeltje voor het raam stonden bloemen, een lampje met vreemdgekleurde kap brandde als de schemering viel, en vaak klonk haar parelend, bekorend lachje helder als zoovele klokjes.

De regendagen kwamen. Toen kwam een tijd, dat ze vaak heel stil zat met haar hoofd in beide handen. Keek ik dan soms na uren weer, dan zat ze nog op dezelfde plaats, haar hoofd in haar handen gevat.

„Spriet," zei ik, na weer zoo'n zieligen regendag. „Ik ga het Françaisetje van hierover vragen."

„Hoe nobel."

„Vin-je 't niet goed soms?" Direct trok Spriet zijn gezicht weer in zijn paljassenplooi.

„Dat weet je wel beter."

„Ja, als je flauw wordt, doe ik 't niet."

„Hè," op een jammertoon. Even stilte. „Maar hoe kòm je opeens zoo edelmoedig Dik?"

Ik schokte mijn schouders. „Ze is zoo alleen, en 't is zulk akelig weer. Jij zou het toch ook leuk vinden, als je in Frankrijk was en iemand stelde belang in jou."

„Wis en waarachtig. Als ik in Frankrijk was, en een dame stelde belang in me . . . ." Spriet spitste zijn lippen.

„Ik bedoel geen dàme!"

„Nee? O, dat dacht ik. Ja, kijk, dan gaat er veel van de bekoring verloren."

„Je kunt geen verstandig woord zeggen."

„Nee, dat is altijd een zwak van me geweest."

Ik keek naar de ramen tegenover ons — het fleurige lampje brandde niet — alles leek zoo triest en donker en de regen kletterde neer.

„Spriet."

„Ja."

„Morgen schrijf ik haar."

„Stel niet uit tot morgen . . . ."

„Maar ik heb nog zoo'n massa te doen."

„Zal ik haar schrijven?"

„Ja, dat zou je wel willen."

„Nou! Ma très chère Eugénie . . ."

„Nee, ik doe het."

„Ook goed."

„Spriet."

„Ja?"

„Zou ze geldzorgen hebben? Ze heeft maar weinig lessen. Hoe kan ze daar van leven?"

„Lieve kind, vraag 't haar."

„Ja maar, dat is zoo onkiesch."

„Dan vraag je het niet."

„Er is met jou niet te redeneeren."

ONS PRINSESJE AAN HET SNEEUWBALLEN.

Onze Haagsche correspondent zond ons deze aardige foto, waarop we zien, dat ons Prinsesje, evenals alle andere Hollandsche kinderen, er ook van houdt om sneeuwballen te gooien.

DE EERSTE RAADSVERGADERING VAN DE NIEUWE GEMEENTE ALPHEN AAN DEN RIJN,

welke op 5 Januari plaats had. Deze gemeente is samengesteld uit de opgeheven gemeenten Alphen, Aarlanderveen en Oudshoorn, en is thans de belangrijkste en welvarendste plattelandsgemeente in de provincie Zuid-Holland. Zij telt 15000 zielen.